

Ο Νίκι Φιλίνης, ανήκε σε μια συνθήκη, κάπως ξεχασμένη.

Σε μια οικογενειακή ακολουθία, που είχε ρίζες, μα και ρόλο ενεργό στο ξέσπασμα του ’21, σε μια αστική τάξη, που είχε συνειδητοποιήσει ότι υπάρχουν και υποχρεώ σεις, όχι μόνον απαιτήσεις και ακατάσχετη ροπή για dolce vita.

Οι αγώνες αυτοκινήτου δεν ήταν η ζωή του, και η ζωή του δεν ήταν ένας αγώνας. Αυτά, τουλάχιστον, είχα εννοήσει αρκετά χρόνια αργότερα.

Όταν άρχισα να έχω προσλαμβάνουσες από τους αγώνες, ο Νίκι τους είχε εγκαταλείψει. Ήταν παρών στον επιχειρηματικό χώρο, ως αντιπρόσωπος, ενώ ταυτόχρονα συντηρούσε την εικόνα ενός σεβαστού προσώπου.

Μολοντούτο, είχε αφήσει ένα ισχυρό αποτύπωμα στην μικρή και αρκούντως ελιτίστικη, σε κοινωνικό επίπεδο, σκηνή των ελληνικών αγώνων αυτοκινήτου, από τα μέσα της δεκαετίας του ’50 έως τις αρχές εκείνης του ’60.

Ιδιαίτερα, στον πλέον φημισμένο αγώνα του τόπου, το περίφημο Δ.Ρ.Α. Οι επιδόσεις του, ξεχώριζαν κατά πολύ από το μέσο ελληνικό όρο, ενώ σε πολλές περιπτώσεις άγγιζε τις καλύτερες των αλλοδαπών και μάλιστα, με ταπεινό, υποδεέστερο υλικό. Ήταν μια πρώτη

νότα αισιοδοξίας, ότι το ημεδαπό ταλέντο, μπορούσε να σταθεί δίπλα και όχι μακριά από το εξελιγμένο αλλοδαπό.

Ιανουάριος του ’56 Στον τεχνικό έλεγχο του Rallye de Monte Carlo, μαζί με δυο ακόμα εμβληματικές προσωπικότητες του πρωτόλειου Ελληνικού μότορσπορ. Από αριστερά Κώ στας Σπηλιωτάκης, Πάρις Σαργολόγος, Νίκι Φιλίνης. Λίγους μήνες νωρίτερα, είχε συλληφθεί ο πρωτοξάδελφός του, Κώ στας Φιλίνης, μετά από οκτώ χρόνια δράσης στο εκτός, τότε, νόμου Κ.Κ.Ε. Ο Νίκι, τον επισκέπτεται στη φυλακή και τον παρακαλεί να υπογράψει, να τελειώ σουν τα βάσανά του.

Ο φυλακισμένος αρνείται και ο Νίκι θυμάται πως: *«Μου είπε, και είναι προς τιμήν του, ότι δεν ήταν κατσαπλιάς, δεν είχε σκοτώσει κανέναν και δεν υπογράφει.»*
Ο Κώ στας καταδικάστηκε σε ισόβια φυλάκιση, αποφυλακίστηκε 11 χρόνια αργότερα, το '66, για να συλληφθεί πάλι το '67 για να καταδικαστεί πάλι σε ισόβια και να αποφυλακιστεί τον Αύγουστο του '73. Η Ελλάδα μας, η Ελλάδα του Εμφυλίου μέσα από μια οικογένεια.

Είναι περίπου βέβαιο όμως, ότι ο Νίκι, έβλεπε τους αγώνες για τους αγώνες. Τους αντιμετώπιζε με την γενναιότητα και την αντίστοιχη αφέλεια ενός εραστή. Ιδού και μια αφήγηση του, που επαληθεύει την ανωτέρω άποψη:

«Τρέχαμε στο Ακρόπολις του ’61. Μαζί με το φίλο μου τον Στέλιο Μουρτζόπουλο. Ήταν νύκτα, και αν θυμάμαι καλά πρέπει να βρισκόμαστε σε ένα δύσκολο κομμάτι στην Πελοπόννησο, μάλλον στον Αχλαδόκαμπο. Ο δρόμος γλιστερός, το κομμάτι σφικτό, πρέπει να είχε και λίγο ομίχλη. Κάπου στο βάθος, στην απέναντι πλαγιά, έβλεπα κάποια φώτα.

Κάποιος αγωνιζόμενος πήγαινε πραγματικά γρήγορα, έως όταν η κίνηση των φώτων σταμάτησε και η δέσμη έμεινε ακινητοποιημένη στοχεύοντας σχεδόν τον ουρανό. Καταλάβαμε ότι είχε βγει από το δρόμο. Σε λίγα λεπτά φτάσαμε σε εκείνο το σημείο και αντικρίσαμε το Saab του Carlson να έχει κρεμαστεί σε ένα γεφύρι. Χωρίς δεύτερη σκέψη, κατεβήκαμε με τον Στέλιο, σπρώξαμε, βοηθήσαμε τον ογκώδη σε διαστάσεις και σπουδαίο σε επιδόσεις Σουηδό και βάλαμε το Saab πάλι στο δρόμο.

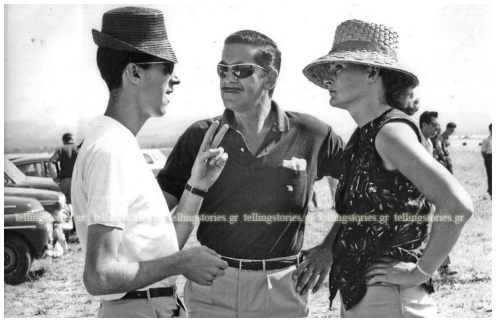
Ακολούθως συνεχίσαμε και εμείς. Όταν την επόμενη μέρα τερματίσαμε ανάφερα το γεγονός στον αγωνιστικό διευθυντή της Roots, N. Garrard ο οποίος εκνευρίστηκε και μου είπε ότι έπρεπε να τους σπρώξουμε να πάνε πιο βαθιά και όχι να τους βοηθήσουμε. Είναι αντίπαλοι! Μου είπε σε οργίλο ύφος. «You should kill them, not help them» μου είπε με δόση υπερβολής θέλοντας να τονίσει την ορθότητα του λόγου του.

Ήταν η στιγμή που κατάλαβα ότι δεν είχα μέλλον στο σπορ. Το πράγμα πήγαινε αλλού. Ήταν όλα, τόσο αντίθετα στην έννοια του fair play που είχα στο μυαλό μου. Δεν είχα λόγο να συνεχίσω να τρέχω.»

Και όλα αυτά το ’61. Ο Νίκι ήταν 40άρης, αλλά ήδη πλήρης εμπειριών, διότι πως να χαρακτηρίσεις διαφορετικά έναν γεννημένο το ’19, που έχει σπουδάσει στο εξωτερικό, που το ξέσπασμα του πολέμου τον βρίσκει σε μπάρκο κάπου στον Ατλαντικό, που κατατάσσεται εθελοντικά, που στο πρόταγμα του Εμφυλίου χάνει τον καλό του φίλο σε μεταμεσονύκτιο ρεσάλτο στις κορβέτες του Βασιλικού, τότε, Ναυτικού, που αργότερα εργάζεται για χρόνια στο Ην. Βασίλειο, που επιστρέφει στον τόπο του, παντρεύεται, κάνει οικογένεια και ασχολείται με τις επιχειρήσεις του αλλά και με τις χαρές της ζωής.

Μάιος του ’59. Από το Z' Δ.Ρ.Α. Με την Γαλλίδα Annie Soisbault, τον Νίκο Παπαμιχαήλ που κοιτά τον φακό και τον Άλκη Μίχο ο οποίος επικεντρώ νει το ενδιαφέρον του στην γοητευτική αλλοδαπή.

Μάιος του ’66. Στο στρατιωτικό αεροδρόμιο της Δεκέλειας. Τελευταία δοκιμασία του Ι’ Δ.Ρ.Α. Στέφανος Ζάννος, Νίκι Φιλίνης, Rosemarie Smith. Ο Στέφανος είναι πρώ τος Έλληνας και 11ος στην γενική κατάταξη, η Rosemary στην 30η θέση της γενικής.

Και οι δυο με Sunbeam, που αντιπροσώ πευε ο Νίκι. Η Smith ήταν τότε 29 χρονώ ν. Το Μάιο του 2017, τρείς μήνες πριν συμπληρώ σει τα 80, έγινε το γηραιότερο άτομο στον κόσμο που οδήγησε μονοθέσιο οκτακοσίων ίππων. Ήταν μια Renault F1 στο Paul Ricard.

Νοέμβριος του ’05. Στο γραφείο του, στο εμπορικό κέντρο της Βούλας. Μετά από πολλές δεκαετίες συναντιέται με τον Γιώ ργο Ραπτόπουλο. Δυο άνθρωποι με πολύ διαφορετικές καταβολές που τους έφερε κοντά το σπορ. Ο Γιώ ργος τότε στα 75, ο Νίκι στα 86. Παρά το πολύ εγκάρδιο κλίμα, κανείς δεν ξέφυγε σε όλη την διάρκεια της συνάντησης από τον πληθυντικό.

Μάιος του ’14. Στο γραφείο της κατοικίας του στη Βούλα. Με όλα τα memorabilia, μιας μακράς, μεστής ζωής, αναρτημένα στους τοίχους, ακουμπισμένα σε ράφια.

Ο Νίκι ανήκε σε κάτι ξεχασμένο. Σε μια ακολουθία, που είχε τις ρίζες της, μα και ρόλο ενεργό στο ξέσπασμα του ’21, σε μια αστική τάξη, που είχε αντιληφθεί ότι είχε και υποχρεώσεις όχι μόνον απαιτήσεις και ακατάσχετη ροπή στη dolce vita. Έτσι τουλάχιστον το καταλαβαίνω. Προς επίρρωση των ανωτέρω, εδώ: **Νίκι Φιλίνης. Λίγο πριν τα εκατό!**

Με όση διακριτικότητα είχα καταφέρει να συγκεντρώσω τον είχα ερωτήσει: *«του πότε είσθε;»* . Είχε απαντήσει με τη βραχνή φωνή του και αντίστοιχο χιούμορ:
«Του ’19, αλλά το δεύτερο εξάμηνο»

Έτσι, εκατό (100) χρόνια μετά, πάλι το δεύτερο εξάμηνο, έκλεισε ο κύκλος της επίγειας παρουσίας του.

Πρέπει να ήταν Γενάρης του ’16, όταν επικοινωνήσαμε για τελευταία φορά. Με κάλεσε για να μου κάνει παρατήρηση, διότι χρονιάρες μέρες δεν αλλάξαμε ευχές και φυσικά, ως νεότερος, το χρεώθηκα. Πάντα με πληθυντικό, πάντα με εκείνη τη χαριτωμένη, σπάνια ευγένεια.

Νίκι, εκατό τα εκατό.